

EVROPSKÁ KOMISE

*V Bruselu dne 13.3.2014
C(2014) 1598 final*

Vážený pane předsedo,

Komise by ráda poděkovala Senátu za jeho odůvodněné stanovisko k návrhu nařízení Rady o zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce – dokument COM(2013) 534 final – a chtěla by se omluvit za svou opožděnou odpověď.

Ve svém sdělení ze dne 27. listopadu 2013 – dokument COM(2013) 851 final – Komise podrobně rozebírá argumenty vyjádřené Senátem z hlediska zásady subsidiarity, přičemž zaujala otevřený postoj a vykládá v nejširší možné míře uvedené argumenty jako opírající se o zásadu subsidiarity. V návaznosti na rozbor rozličných argumentů dospěla Komise k závěru, že návrh ze dne 17. července 2013 je se zásadou subsidiarity v souladu a rozhodla se tento návrh zachovat. Komise však zdůrazňuje, že během legislativního postupu k odůvodněným stanoviskům vnitrostátních parlamentů náležitě přihlédně.

Tento dopis je odpovědí na argumenty předložené Senátem, které se podle posouzení Komise netýkají zásady subsidiarity, a tudíž nespádají do oblasti působnosti kontrolního mechanismu subsidiarity a uvedeného sdělení Komise.

Ve vztahu k těmto otázkám by Komise chtěla uvést následující:

1) Senát vyjádřil svou obavu ohledně skutečnosti, že by uvedený návrh mohl narušit ochranu základních práv zaručenou ústavním pořádkem České republiky a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Senát uvádí, že právo na zákonného soudce může být dotčeno širokým uvážením evropského žalobce při volbě příslušnosti trestního soudu, dále uvádí, že právo na spravedlivý proces může být porušeno jednostupňovým rozhodováním Úřadu, a na závěr uvádí tvrzení, že absence procedury rozhodování o podjatosti evropského žalobce se dotýká ústavního pořádku České republiky a Listiny základních práv.

Komise tento názor nesdílí. Komise by nejprve poukázala na čl. 11 odst. 1 návrhu, podle něhož Úřad evropského veřejného žalobce dbá na to, aby při své činnosti dodržoval práva zakotvená v Listině základních práv Evropské unie.

*Vážený pan Milan ŠTĚCH
předseda Senátu Parlamentu ČR
Valdštejnské náměstí 17/4
118 01 PRAHA 1
Česká republika*

Článek 86 Smlouvy o fungování Evropské unie vyžaduje, aby Úřad evropského veřejného žalobce vykonával úlohu veřejného žalobce před příslušnými soudy členských států. Návrh stanoví, že Úřad má být považován pro účely soudního přezkumu jeho úkonů souvisejících s vyšetřováním a stíháním za vnitrostátní orgán. Z toho vyplývá, že vnitrostátní soudy by mohly přezkoumávat veškeré úkony Úřadu evropského veřejného žalobce, proti kterým lze podat opravný prostředek. Tento institut doplňuje navíc řízení o předběžné otázce podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, které by Soudnímu dvoru umožnilo, aby navrhované nařízení vykládal a zajistil jeho jednotné uplatňování v celé Unii.

Komise se domnívá, že soudní přezkum vykonávaný vnitrostátními soudy a řízení o předběžné otázce zajišťují komplexní úroveň soudního přezkumu, a tudíž i soulad s právem.

Tento mechanismus soudního přezkumu se rovněž použije v případě volby příslušnosti trestního soudu, k níž dochází pouze u přeshraničních případů. V článku 27 navrhovaného nařízení jsou stanovena kritéria, na jejichž základě provádí Úřad evropského veřejného žalobce volbu příslušnosti soudu pro soudní řízení, jako je například místo spáchání trestného činu či bydliště obžalovaného. Tato kritéria jsou stanovena jasně a objektivně a diskreční pravomoc Úřadu evropského veřejného žalobce je tudíž vymezena velmi úzce. Volbu příslušnosti je však vždy nutno učinit pouze po konzultacích s příslušným evropským pověřeným žalobcem. Navíc lze podle vnitrostátního práva podat proti takové volbě příslušnosti opravný prostředek. Soud, k němuž je předložena obžaloba, je oprávněn přezkoumat volbu příslušnosti, umožňují-li to vnitrostátní právní předpisy. Takový přezkum vykonávaný vnitrostátním soudem může předcházet hlavnímu řízení ve věci samé či být jeho součástí. Soud může po takovém přezkoumání dospět k závěru, že mu projednání daného případu nepřísluší.

Pokud jde o možnou podjatost jednoho z evropských pověřených žalobců, lze tuto podjatost evropskému veřejnému žalobci namítnout, a takový žalobce může podle čl. 18 odst. 5 návrhu rozhodnout o předání případu jinému evropskému pověřenému žalobci. V článcích 8 až 10 je navíc stanovena možnost odvolávání evropských pověřených žalobců, evropského veřejného žalobce a zástupců evropského veřejného žalobce.

Komise je toho názoru, že obavy vyjádřené ve vztahu k základním právům nelze považovat za tvrzení, která by rozporovala soulad navrhovaného nařízení se zásadou subsidiarity. Na argumenty vyjádřené Senátem ve vztahu k zásadě subsidiarity se vztahují kapitoly 2.3, 2.4 a 2.6 sdělení.

V návrhu Komise se výslovně uvádí, že výkon vyšetřovacích opatření a procesní záruky se řídí vnitrostátním právem. Pokud jde o rozhodnutí evropského veřejného žalobce, jakým je např. rozhodnutí o stíhání, odložení případu či o volbě příslušnosti trestního soudu, musí je evropský veřejný žalobce odůvodnit, a to podle podmínek uvedených v nařízení. Proti těmto rozhodnutím lze podat opravný prostředek k příslušnému vnitrostátnímu soudu. Komise v průběhu pokračujícího legislativního postupu zváží, zda je zapotřebí dalšího upřesnění.

Senát dále ve svém odůvodněném stanovisku zdůraznil, že požaduje, aby Úřad evropského veřejného žalobce vystupoval vůči třetím státům jen prostřednictvím orgánů členského státu.

V tomto ohledu by Komise chtěla zdůraznit, že podle článku 59 navrhovaného nařízení členské státy buď uznávají Úřad evropského veřejného žalobce jako orgán příslušný k provádění jejich mezinárodních dohod o právní pomoci v trestních věcech a o vydávání osob, nebo v případě potřeby pozmění mezinárodní dohody, aby Úřadu evropského veřejného žalobce zajistily možnost vykonávat jeho funkce na základě těchto dohod.

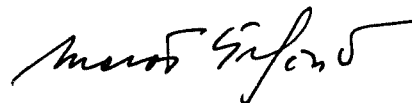
Kromě toho může Úřad evropského veřejného žalobce požádat Eurojust o poskytnutí podpory při předávání rozhodnutí či žádostí o vzájemnou právní pomoc a jejich vykonávání ve státech, které jsou sice členy Eurojustu, ale které se nepodílely na zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce, nebo ve třetích zemích.

Pokud jde o ochranu údajů, uvádí se v 42. bodě odůvodnění návrhu Komise, že na zpracování osobních údajů Úřadem evropského veřejného žalobce se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů. Tato ochrana by se vztahovala i na případné budoucí změny tohoto nařízení.

Komise během legislativního postupu náležitě přihlédně ke stanoviskům vnitrostátních parlamentů.

Komise doufá, že tímto vysvětlením dostatečně odpověděla na otázky Senátu, a těší se na další pokračování vzájemného politického dialogu.

S úctou

*Maroš Šefčovič
místopředseda*